

*mavi benden
yeşil senden
hadi bahar olalım*

5

Handan çay servisi yaparken Ece ve Ayça *Abidin Dino*'dan *Johannes Vermeer*'e kadar birçok ressamdan bahsettikleri koyu bir sohbe dalmıştı. Mecnun da sohbeti dikkatle dinliyordu.

Ayça'nın bilim ve sanat insanlarının hayat hikâyelerine merakını bilen Handan, günlerdir süren tedirginliğinden tam olarak kurtulmasa da oldukça büyük bir ferahlama hissederek yerine geçti. Bazı ressamın adını hiç duymamıştı ve sohbet ona da ilginç gelmiş olmasına rağmen odaklanamıyordu. Mecnun ve Ece geldiğinden beri çok güzel vakit geçirmişlerdi. Ayça huysuzluğuna sebep olan bunalımını bir tarafa bırakmış, tamamen eski haline dönmüş gibiydi. Mecnun'un anlattıklarına kahkahalar atmış, onları daha yakından tanımak için pek çok soru sormuştu. Mecnun'un anne ve babasının bir kazada öldüğünü duyunca bir an yüzü bulutlanmıştı ama adamın anlattığı konuya neşeli bir şekilde devam etmesiyle Handan bu etkinin yok olduğunu hemen fark etmişti. Hatta bir ara Ankara'daki yaşantısından bahsederken 'ablam öldükten sonra' diye başlayan bir cümle bile kurmuştu.

Handan caz dinlemekten sıkılınca ayağa kalkıp CD değiştirdi. *Kardeş Türküler*'in söylediği *Kara Üzümlü Habbesi* türküsü çalmaya başlayınca Ayça ve Ece'yi dinlemekte olan Mecnun omuzlarını oynatarak yerinden fırladı ve sehpa uzanıp bir peçete alırken, "Sohbetinizi bölüyorum kızlar ama halay bu!" dedi. Durduğu yerde yaylanarak oynarken kaşlarını kaldırarak ciddiyetle açıkladı. "Acıya benzer... Kurtulmak istiyorsan çekeceksin, çekmezsen öyyyle sağında solunda bekler. Tövbe gitmez." Gülümseyen Handan'a elini uzattı ve koltuğun arkasındaki genişçe alana geçip beraberce halay çekmeye başladılar.

Ayça ve Ece onları rahatça seyretmek üzere tekli koltuklara geçince Handan oynarken eliyle yanlarına gelmelerini işaret etti.

Ece teklifi ikiletmezken Ayça başını kaldırarak, "Oynayın siz," dedi.

Bir dakika kadar ayak hareketlerini birbirlerine uydurmaya çalıştılar, fakat Mecnun arada zeybek figürleri yapınca hepsi gülmeye başladı ve bir üçlü olarak uyumla halay çekmeyi başaramadan parça değişti. Gülerek yerlerine otururlarken, "Başa alayım mı?" diye sordu Handan.

Mecnun güldü. "Yok yok." Ece ve Ayça'ya döndü. "Siz devam edin sohbe ama şu ressamın atlayın artık. Yok on yedinci yüzyıl, yok on dokuzuncu yüzyıl. Uykum geldi."

Ece gülümsedi. "Yalana bak! Mecnun, dikkat ettim de sen ne konuşursak konuşalım, oturduğun yerde bir saatten çok oturamıyorsun! Bunun konuyla monuyla alakası yok."

Handan onayladı. "Doğru."

Mecnun Ayça'ya dönerek Ece'yi gösterdi. "Tanıştırayım, bu arkadaş İstanbul'dan geldi. Bozacı." Handan'a dönerek sürdürdü konuşmasını. "Bu arkadaş da Ankara'dan. Şıracıdır kendileri."

Ayça kahkaha atınca Handan gülümseyerek elindeki peçeteyi ona fırlattı. "Çok mu komik?"

Ayça tekrar güldü. "Evet çok komik. Senden daha hazırcevap biriyle karşılaştığımda yüzünün aldığı şaşkın ifade beni hep güldürüyor," diyerek Ece ve Mecnun'a döndü ve Ankara'da bir dükkânda başlarından geçen bir olayı anlatmaya başladı.

Handan onu gülümseyerek dinlerken içinin iyice ferahladığını hissetti. Ayça bu akşam kahkaha atmış, bir cümlede de olsa Güneş'ten bahsetmişti. Aklından bunlar geçerken *Depeche Mode*'dan *Little Fifteen* parçası çalmaya başlayınca birden sıcakladı. Eyvahhh, diye söylendi içinden. Ayça'ya bakmamaya çalışarak hemen kumandayı aramaya başladı ama artık çok geçti.

Ayça birden susup ayağa kalktı ve Handan telaşla, “Ben...” diye söze başlamışken onu bir el hareketiyle durdurdu. “Ben biraz dışarı çıkacağım.”

“Tamam. Hep beraber çıkalım Ayçacım,” dedi Handan hemen. “Biz de yürüelim biraz.”

Ayça sakin ve yalvaran bir ses tonuyla, “Lütfen Handan abla,” dedi. “Yalnız kalmak istiyorum. Merak etme fazla uzaklaşmam.” Dışarı çıkarken Ece ve Mecnun’a döndü. “Çok güzel bir akşam geçirdim sayenizde.” Gülümsemeye çalıştı. “Görüşürüz.”

Ece ve Mecnun sadece başlarını sallayabilmişlerdi. Ece merakla sordu: “N’oldü şimdi?”

Handan CD çaları işaret ederek yerine oturdu. “Bu şarkı. *Little Fifteen*.” İç çekerek konuşmasına devam etti. “Ayça on beşinci yaş gününde Ankara’daydı. Biz... Güneş ve ben... Ona on beş tane küçücük pasta yaptırmış ve her birinin üzerine bir mum dikmiştik.” Gözlerini tavana dikti ve hafifçe gülümseyerek o ana gitti. “Onu salondaki koltuğa oturtup şarkıyı açtık ve Güneş’le bağıra bağıra şarkıyı söylerken parçada geçen her *Little Fifteen*’de mutfaktan pastaları getirip önündeki sehpayı koyduk. Parça bitimindeki en sonuncu *Little Fifteen*’de ise ‘hadi hep beraber’ diye bağırarak mumları söndürdük. O yıl yoğun bir programla İngilizce öğrenmeye başlamıştı. Şarkılar dil öğrenimine çok faydalı, diye düşünüyorduk biz de. Tahmin ettiğimiz gibi de oldu. Ayça bu kutlamayı ve şarkıyı o kadar sevdi ki bir hafta sonra hem parçada geçen bütün kelimeleri, hem de cümlelerin anlamını ezbere biliyordu.”

Sessizliği Ece bozdu. “Ne güzel bir hatıra...”

Handan başını salladı. “Öyle ama...”

“Ama?” dedi Mecnun.

Handan ofladıktan sonra kapıyı işaret etti. “Aması bu işte! Kız dağıldı.”

Mecnun omzunu silkti. “Dağılmak onun seçimi. Bak sen dağılmadın. Bu şarkının hatırasını anlattın güzel güzel.”

Ece birden bu yoruma kızdı. “Offf Mecnun! Sen de çok...” dedi ve birden sustu.

Adam gülümsedi. “Bu akşam da cümleyi yarım bırakmak moda oldu. Ben de çok ne?” Gülererek eliyle devam etmesini işaret etti. “Söyle söyle. Öksüz ve yetimim diye çekinme. Sen de çok acımasızsın, çok ruhsuzsun de. Bunlar duymadığım şeyler değil, hatta annemle babam öldüğünde, bir yıl boyunca en çok duyduğum şeyler.”

“Canım tabii ki öyle değilsin ama herkes senin gibi olmak zorunda değil,” dedi Ece sıkıntılı bir ifadeyle.

“Herkes benim gibi olsun dediğimi hatırlamıyorum. Ben yalnızca bir saptamada bulundum. Güneş öldü...” Handan’ı işaret etti. “Bu arkadaşın en iyi dostu, Ayça’nın da ablasıydı. İkisi de aynı anları hatırladı ama farklı tepkiler verdi, ben bundan bahsediyorum.”

Handan araya girdi. “Bir duruma veya olaya tepkilerimiz, her zaman seçimimiz midir?”

“Peki nedir?” diye sordu Mecnun bir kaşını kaldırarak.

Handan biraz düşündükten sonra kafasını salladı. “Doğru. Kendi seçimimizdir aslında.”

Ece hemen karşı çıktı. “Olur mu canım? İnsanlar neden üzülmeyi seçsinler ki?”

Mecnun omzunu silkti. “Çünkü öyle öğretilmiş. Öyle öğrenmişler. Öğrendiklerini sorgulamamışlar.”

Ece yüzünü buruşturarak sordu: “O kadar kolay demek? Peki söyle bakalım, neymiş milletin sorgulamadığı?”

“Başımıza bir şey geldiğinde neden üzülürüz veya neden seviniriz, ölümü kabul ediyor muyuz etmiyor muyuz, falan filan işte.”

Ece bu sözlere itiraz etti. “Tam aksine ölümü sorguladığı için üzülüyor insanlar.”

“Ölüm sorgulanacak bir şey mi ki?” diye sordu Mecnun doğrudan.

Epeydir Mecnun’un bu konuya nasıl baktığını net bir şekilde anlamak isteyen Handan araya girdi. “Değil mi sence?”

“Değil tabii. Canlılar doğar ve ölür. Ölüm sadece kabul edilir, doğum gibi. Sorgulanamaz! Yani ben sorgulamam çünkü bir yere varamazsın. Sorgulama dediğin, ölüm kavramını kabul etmeyen insanların işi.”

Ece sinirli bir şekilde gülümsedi. “Ha yani, onca filozof, onca edebiyatçı yanlış yapmış diyorsun.”

“Mecnun biraz haklı gibi,” dedi Handan. “Filozof ve edebiyatçıların genel olarak sorguladığı ölümün kendisi değil aslında, daha çok ölüm sonrası, ölümün neden var olduğu falan.”

Ece bu açıklamayı düşündü ve sözlerini doğrudan Mecnun’a yöneltti. “Bu konuda haklı olsan bile ben şu seçim konusunda sana katılmıyorum. Herkes ama herkes bir yakını, sevdiği öldüğünde üzülür Mecnun! Annem babam öldüğünde üzülmedim deme bana!”

Mecnun başını iki yana sallayarak güldü. “Yaaa elbette üzuldüm. Kendin söyledin, evet, her insan sevdiği öldüğünde üzülür ama sen ne söylediğinin farkında değilsin. Anahtar kelime: *Öldüğünde. Öldüğü zaman.* O zaman ben de üzuldüm, hem de dolu dolu tam üç gün! Ondan sonra niye üzüleceğim? Yani bunu bana biri açıklasa...” Kısa süreli bir sessizlik olunca kafasındakileri tam olarak nasıl açıklayacağını düşündü. “Şimdi biri doğunca seviniyoruz ya Ece?”

Ece başını salladı. “Evet?”

“O kişinin doğduğuna haftalarca aylarca seviniyor muyuz? Ben beş-altı yaşımıdayken falan... Aaa bak bak oğlumuz doğdu, demiyordu annem babam kimseye sevinçle. Hiç hatırlamıyorum böyle bir şey!”

Mecnun’un mantığına Handan gülümserken Ece kahkaha attı ve tartışmayı noktalamak istedi. “Sen delisin Mecnun.”

“Neden? Açıklarsan kabulüm,” dedi Mecnun inatla.

Ece bir süre düşündü. “Yakınımız... Sevdiğimiz insanlar ölünce, yani onların arkasından uzun bir süre, bazen bir ömür boyu üzülürüz Mecnun çünkü onları artık göremeyeceğimizi biliriz! Beraber olamayız ve özleriz. Çok özleriz. Bu kötü ve çok acı bir durum!”

Mecnun omzunu silkti. “İyi işte! Özleyelim! Ne güzel! Özlemek fiilinin nesi kötü, nesi acı, bunu anlamıyorum ki?”

Çocukluğundan beri anneannesinin aşlamış olduğu bu bakış açısının formülünü kelimelere dökemeyen Handan birden heyecanlandı ve Ece’ye dönerek soruyu tekrarlardı. “Evet! Sevdiklerimizi özlemenin nesi kötü ya da acı Ece?”

Genç kadın birden ne diyeceğini bilemedi. Bir dakika kadar düşündükten sonra cevap verdi. “Kötü tarafı, acı tarafı... Yani düşünsenize... Ayça ya da sen... Güneş’le bir şey paylaşmak istesen paylaşamazsın. Konuşmak istesen konuşamazsın. Sarılmak istesen sarılamazsın.”

Handan nihayet formülü kelimelere dökmenin rahatlığını hissederek konuştu. “Bak hep istemek fiilini kullandın. İnsan ve istekleri... Demek ki aslında acı veren özlemenin kendisi değil! Yani şunu isterim yapamam, bunu isterim yapamam... İstedğim olmadı diye de acı duyarım. Demek ki insana acı veren istekleridir.”

Mecnun başını salladı. “Aynen! Her zaman. Her konuda.”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Ece biraz çekinerek Mecnun’a sordu: “Sen hani... Arada bilgisayarını açıp annenin ve babanın fotoğraflarına bakıyorsun ya?”

Adam başını salladı. “Evet?”

“Fark ettim de hep gülümseyerek bakıyorsun. Sahiden... O fotoğraflara bakarken hiç acı duymuyor musun?”

Mecnun başını iki yana salladı. “İh. Tam aksine gerçekten mutlu oluyorum o zamanları hatırlayınca.”

“Yani artık hiç göremeyeceğim diye en ufak bir üzüntü duymuyor musun?”

“Hayır,” dedi Mecnun gülümseyerek. “Tam aksine iyi ki bir zamanlar gördüm, iyi ki onlar benim annem babamdı, iyi ki beraber o anları yaşadık diye geçiyor aklımdan.”

Handan gülümsedi. “Benim de! Hem ananem hem de Güneş için bunu hissediyorum her seferinde.”

Ece başını eğdi. “Tuhaf... Belki de doğru yaklaşım bu ama ne bileyim... Çok zor.”

Mecnun gülerek sordu genç kadına. “Nesi tuhaf Ece? Sen kazık çakmayı mı planlıyorsun? Ya da sevdiklerine kazık mı çaktıracaksın?”

“Ben galiba... Sanırım ölüm kavramını henüz kabul etmemişim,” dedi Ece düşünceli bir şekilde.

*

Aysel neredeyse bir saattir yattığı yerden tavana bakıyordu ve kendini birden, değişik bir ortamda tanışmış olsak Meriç’i sever miydim acaba, diye düşünürken yakaladı. Önceki akşam hayatında ilk defa sarhoş olmasını, eve girince Taylan’a sarılıp sarılıp ağlamasını, oğlunun durmadan ‘üzülecek bir şey yok annemim, inan bana kırılmadım ben sana, ağlama artık’ diye tekrar etmesini, kustuktan sonra Uğur’un şaşkın bakışları altında yatağa gitmesini hayal meyal hatırlıyorken düşüncelerinin Meriç’e kayması ne kadar tuhaftı.

Baba oğul sabahın köründe İzmir’e gitmek üzere hazırlanmışlar, Taylan onun kalkmasını istememiş ve ‘biz çıkıyoruz zaten, sen kalkma bu sefer’ diye sarılarak vedalaşmak istemişti. Ama Aysel kalkıp kapıya kadar gitmiş, oğluyla vedalaşmış ve her zamanki gibi arkasından su dökmüştü. Başı zonklayarak yatağa döndüğünde ağzının içi zehir gibiydi. Bundan rahatsızlık duysa da Taylan’ın teskin edici sözlerinin ötesinde aslında ne hissettiğini, kırılıp kırılmadığını düşünürken uyuyakalmış, saat onda gözünü yeniden açtığına baş ağrısının dindiğini fark etmişti.

Saate baktı, on bire beş dakika kaldığını görünce telaşlandı. Duşa girip hazırlanmadan önce Nurcan’a telefon etmeye karar verdi, zira iş konusunda ne kadar ciddi olduğunu arkadaşının anladığından emin değildi.

“Alo, buyrun.”

“Bakıyorum neşelisin.”

“Aaa Aysel sen misin?”

Aysel gözlerini devirerek ciddiyetle cevap verdi. “Yok, ben Sevim. Ağzından laf almak için Aysel taklidi yapıyorum.”

Nurcan kıkırdadı. “Ay yok, biz de senden bahsediyorduk da onun için. Yani ben aslında Aysel sen misin derken senin olup olmadığını sormadım. Anladım ben sesinden sen olduğunu.”

Aysel bu abuk açıklamaya güldü. “Kimle bahsediyordunuz benden? Rıza’yla mı?”

“Ay yok ayol. Bu saate Rıza mı kalır evde? Necla Hanım var. Kahvemizi içtik fal bakacağız, hadi sen de gel! Sen de bir kahve içersin.”

Aysel kızgınlığını sesine yansıtılmaya çalışarak konuştu. “Nurcan ne kahvesi Allah aşkına! Dün biz sözleşmedik mi? Öğlen iş yemeğine çıkacağız demedik mi?”

“Sözleştik ama ben daha acıkmadım,” dedi arkadaşı.

Aysel sabırla açıkladı. “Nurcan, insanlar iş yemeğine çıkarken hep beraber acıkmayı beklemezler. Hatta acıkmaları bile gerekmez. Görmedin mi filmlerde? Bir de o kadar film izlediğini söyler durursun.”

Nurcan güldü. “Ay ama onlar... Büyük, ciddi işler yapıyorlar.”

“Haaa! Yani biz gidip şakadan yemek mi yiyeceğiz sandın? Demek ki sen benim iş kurma fikrimi ciddiye almadın!”

Nurcan hemen arkadaşını yumuşatmaya çalıştı. “Almadım değil de... Offf ne bileyim Aysel...” Sesini alçalttı. “Misafir geldi diyorum Aysel... Neyse, sen nasılsın onu söyle önce.”

Aysel bu soruyu bekliyordu. Yıllardır orada burada duyduğu bir cümleyi deneyimlemiş, sonunda bu cümleyi kurmak ona da nasip olmuştu. “Ben akşamdan kalmayım.”

Nurcan kıkırdadı. “Aaa! İçtin mi sen?”

“Evet, sarhoş bile oldum ama sonra anlatırım. Şimdi bir saatin var Nurcan. Necla’ya ne dersin onu nasıl yollarsın bilmem ama tam bir saat sonra şıkır şıkır giyinmiş ve makyaj yapmış bir halde hazır olacaksın!” Derin bir nefes aldı. “Söz verdin. Bir işe nasıl başlarsan öyle gider.” Ödün vermeyen, kararlı bir ses tonuyla, “Böyle gayriciddi ortak istemem ben!” deyip telefonu çat diye kapadı.

Nurcan ahizeye bakakaldı. Gülümseyerek yerine otururken Aysel’in sert konuşması içinde geçen ‘ortak’ sözcüğünün içine bir sıcaklık ve sevinç yaydığını hissetti.

*

Maral koltuğunu döndürürken başını sallayarak, “İnanın bana pişman olmayacaksınız Vahit Bey, size garanti veriyorum. Öğleden sonra dört gibi hazır olurum ben. Görüşmek üzere,” dedi ve cep telefonunu kapadıktan sonra masaya bıraktı. O kadar sevinçli hissediyordu ki kendisini, ayağa kalkıp boş koltuğu döndürdü ve masanın önündeki koltuklardan birine oturup çok şık döşenmiş odasını keyifle gözden geçirdi. Burada işe başlamasının hayatını bu kadar renklendireceğini ve bu kadar önemli, başarılı, zengin insanlarla karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Zihninden son günlerde sık sık yükselen cümleyi duydu: Süha Bey seninle hiç ilgilenmiyor... Hep mesafeli. Omzunu silkerek düşünmeye başladı: İlgilenmezse ilgilenmesin! Sanki bu dünyadaki tek yakışıklı ve zengin erkek o! Ben işime bakarım! Her hafta birçok insan gelip geçiyor buradan. Hem daha genç adamlar da var! Bu yaşlılar da bir tuhaf oluyor zaten! Ayyy hele geçen günkü mühendislerin toplantısındaki şu Kayserili Ediz denen adam ne yakışıklıydı! Çok kalmadılar ki! İki gün yerine neden on gün yapmazlar ki şu toplantıları? Nasıl da derin bakışları vardı! Hem burada çok para kazanma şansım var artık! Ahhh! Her şey istediğim gibi giderse kısa süre içinde komisyonumu alır, keyfime bakarım. İyi ki geçtim bu otele! İyi ki!

Düşüncelerinden sıyrılıp tekrar masasına geçti, cep telefonunu alıp tuşladı. Bir süre bekledikten sonra son derece sıcak ve içten bir ses tonuyla konuştu. “Merhaba Rafet ablacığım, nasılsın?”

Bahçedeki masada Yannis’le alınacakların listesini yapmakta olan Rafet biraz şaşırarak cevap verdi. “İyiym Maral, sen nasılsın?”

“Ben de çok iyiyim ablacım. Burası tabii büyük otel. İşim ve sorumluluğum çok fazla. Kusura bakmayın sizi ziyarete gelemedim ama hep aklımdasınız. Atlas nasıl? Ordaki... Arkadaşlar falan?”

Rafet başını salladı. “İyi iyi, herkes iyi, çok şükür.”

Maral doğal bir şekilde gülümsemeye gayret ederek sordu: “Yeni resepsiyonist işini iyi yapıyor mu? Beni aratmıyordur inşallah.”

İçinden kahkaha atmak gelse de Rafet kısa kesti. “O da iyi. Hayırdır? Neden aradın?”

Maral aldığı cevaba bozulsa da sesine yansıtmadan, samimiyetle sürdürdü konuşmasını. “Aşk olsun Rafet abla! Özledim seni. Çok yoğun çalışıyordum kaç gündür, bayram falan... Bugün şöyle akşamüzeri, seni bir ziyaret etmek istiyorum ama tabii sen de müsaitsen. Seninle sohbet etmeyi özledim gerçekten. Şöyle bir çay içelim mi bahçede? Kurabiyelerini de özledim.”

“Tabii burdayım ben. Buyur gel.”

Maral boğazını temizledikten sonra o an aklına gelmiş gibi, “A bi de küçük bir iş meselesi var, gelmişken onu da konuşuruz,” dedi.

“Nasıl bir işmiş bu?” diye sordu Rafet.

“Gelince konuşuruz. Güzel bir iş,” dedi Maral gülererek.

Rafet düşünceliydi ama uzatmadı. “Peki, sen akşamüzeri gelince görüşürüz o zaman. Ben buralardayım.” Telefonu kapatıp masaya bırakırken kendi kendine söylendi. “Allah Allah! Maral! Beni görmeye gelecekmiş bugün.”

“Neden?” diye sordu Yannis.

Rafet omzunu silkeli. “Bilmem... Özledim falan dedi ama sonra bir işten bahsetti. Gelince konuşuruz dedi.”

Yannis de şaşkındı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra düşüncesini açıkladı. “Müsteri, grup falan getirecek desem, kendi çalıştığı yere ayarlar.”

Rafet başını salladı. “Benim de aklıma o geldi... Belki de otel doludur. Bu da turlarla falan tanışıp anlaştıysa komisyonunu alıp yer ayarlayacaktır.”

Yannis başını iki yana salladı. “Sanmam. Bayram geçti. Eylül’de dolu olmaz kimse.”

Rafet gülümsedi. “Neyse... Gelince anlarız. Bakalım bunun altından ne çıkacak!”

*

Handan başını yastığın altına gömmüş yarım saattir mutfaktan gelen gürültüyü, salondan yükselen müzik sesini yok sayarak uyumaya çalışıyordu. Ayça üçüncü kez, “Handan ablaaaa! Krepler hazır olmak üzere, hadi kalk artık, öğlen oldu nerdeyseee!” diye bağırınca yastığını başının altına koyarak gözlerini açtı ve gülümsedi. Hiç kuşkusu kalmamıştı: Evet, bu eski Ayça! Erken kalkan, evde kim olursa olsun herkesi uyandıran Ayça! Sabahın körü bile olsa müziğin sesini açan, mutfakta tek başına en az beş kişinin çıkarabileceği gürültüyü çıkarmayı başaran Ayça!

Önceki akşam Ece ve Mecnun biraz daha sohbet ettikten sonra saat on ikiye doğru seraya gitmişlerdi. Onlar çıktıktan yirmi dakika kadar sonra da Ayça eve dönmüştü. Geldiğinde, “Kusura bakma Handan abla, Ece ile Mecnun’a ayıp oldu ama boğulacak gibi hissettim kendimi, yürümem lazımdı,” demiş ve Handan akşam boyunca onda gözlemlendiği iyileşme halinden o an emin olmuştu. Çünkü Ayça buraya geldiğinden beri normalde çok sık kullandığı ‘kusura bakma, affedersin, özür dilerim’ gibi nezaket sözlerini neredeyse ağzına bile almamıştı.

Handan bunun bir önemi olmadığını, Ece ve Mecnun’un ona selam söylediğini belirtmişti. Sonra da ölüm, özlem, acı çekmek ve insanın istekleri üzerine yaptıkları sohbeti noktasından virgülüne ona aktarmıştı. Ayça on beş dakika kadar düşünmüş, sonra da uyumak istemediğini belirtmişti. İlaçlarını da almamıştı. Kahve içerek bir saat kadar bu konuda sohbet ettikten sonra yavaş yavaş Güneş’ten bahsetmeye başlamışlardı.

Ayça’nın neler hissettiğini rahatça anlatabilmesi için Handan kendi dağılmasını, ağladığı anları, Çetin’den ve Ankara’dan ayrılma sürecini olabildiğince detaylı bir şekilde anlatmış, sonra da kızın Ankara’da neler yaptığını ve neler yaşadığını dinlemiş, anlattıklarında çelişkili ifadeler, boşluklar fark etmişti. Tek sorununun Güneş’in ölümüyle ilgili olmadığını anlamış ama şu an için araya girip soru sormaması gerektiğini düşünmüştü. Ona Yannis’in aldığı resmi göstermiş ve adamın resmi alma hikâyesini anlatmıştı.

Sabah beşe doğru her ikisi de duygusal bir boşalma yaşamış, bir hayli rahatlamış halde yatmaya giderken Ayça Handan’ın odasının önünde durup, “Mecnun gerçekten üç gün mü üzülmüş? Doğru mudur sence?” diye sormuştu.

Handan kaşlarını kaldırarak başını sallamıştı. “Doğrudur. Neden yalan söylesin ki?”

Ayça bir süre düşünmüştü. “Bilmem... İnsan, kendisi öyle olmayınca, anlayamıyor ve karşısındakinin yalan attığını sanıyor galiba. Ama sen anlıyorsun. Çünkü sen de aslında... Yani anlattıklarından çıkardığım kadarıyla sen de öylesin. Yani tepkilerin...”

“Sanırım öyle.”

Ayça esnemiş ve “Neyse... Uyuyalım artık, çok yorulmuş ben,” dedikten sonra odasına geçmişti.

Handan ise onun ağlamadığından emin olmak için yarım saat kadar sessizliği dinledikten sonra uykuya yenik düşmüştü.

Kylie Minogue’un söylediği *Can’t Get You Out Of My Head* parçasının sesi yükselince düşüncelerinden sıyrılarak yataktan çıktı. Salona gitti ve Ayça’nın deli gibi dans ettiğini görünce gülümsedi. Kız zıplaya zıplaya yanına gidip onu da ortaya sürüklediğinde ise, “La la la laaaa...” diye bağırarak beraber dans etmeye başladılar.

*

Uğur oğluyula havaalanında vedalaştıktan sonra doğruca Meriç’in mezarına gitmişti. Meriç’in mezar taşı yapılmış, karanfiller etrafa özenle yerleştirilmişti. Mezarın üzerinde dört-beş buket çiçek vardı, bayramda çocukları ziyaretine gelmiş olmalıydı.

Mezarın kenarına oturmuş düşünürken, günlerdir kederli görünmemek için kendisine ne kadar çok baskı yaptığını fark etti ama şu an ağlama isteği de yoktu. Bir saate yakın toprağa ve çiçeklere bakarak kafasının içinde Meriç’le konuştu, konuştu, konuştu...

İki cümlede bir özür dilediği bir konuşmaydı bu. Gün içinde yerli yersiz göğsünün tam ortasına yerleşen ve geceleri ruhunu acıtan yokluk hissiyle mücadelesi, Trabzon’dan geldiğinden beri sürüyordu. Ancak herkes gibi sorumlulukları vardı ve bunları yerine getirebilmek için de en bildiği

yolla var oluyordu: Güçlü görünmek. Oğlu Kanada'dan gelmişti, karısı türlü sıkıntı çekiyordu ve hepsinden önemlisi kahveye gelen insanlara üzgün görünmek ona yakışmazdı. Taylan'ı uğurlayınca da hemen Meriç'e koşmuş, içindekileri hiç değilse ona anlatmıştı işte!

Yine geleceğine dair söz vererek ayağa kalkarken gözü kırmızı karanfillere takıldı ve tuhaf bir ürperti hissetti. Sanki Meriç'in kırılmasının tek nedeni, ona bunca yıl kırmızı karanfil yollamamasıymış gibi mezara bakarak hafif bir sesle konuştu. "Sen rahat ol Meriç... Ben ölene kadar mezarından kırmızı karanfil eksik olmayacak!"

Yavaş adımlarla mezarlıktan ayrıldı ve Foça'ya doğru yola koyuldu. CD'lerdeki şarkı ve türkülerin her biri canını yakacakmış gibi gelince bir süre sessizce yol aldı. Foça'ya yaklaşırken radyoyu açmaya karar verdi. *Mustafa Sandal* söylüyordu: *Neredesin. Şarkının müziği huzur verince sözlerine dikkat kesildi: Bakıp da güldüğün o anların... Tutamaz yerini hiç kimse... Yerini hiç kimse bilmez... Usulca geçtiğin o yolların... Bilemez yerini hiç kimse... Yerini bilen de dönmez... Yokluğunda çok kitap okudum... Aradım neredesin nerede... Ara sıra resmine dokunup ağladım... Neredesin nerede...*

Yaşadıklarını, başkalarının da yaşamış olması, içindeki yalnızlık ve yokluk hissini biraz hafifletti. Tam Foça'ya girerken Aysel aradı. Sesi telaşlıydı.

*

Aysel keten takım elbisesi ve makyajıyla arkadaşının kapısını çaldığında saat tam on ikiydi. Nurcan kapıyı açınca gözlerine inanamadı. "Aaa kuaföre mi gittin sen?"

Aysel onu eliyle hafifçe iterek içeri girerken söylendi. "Ne kuaförü ay bu sıcakta? Fön makinesiyle kendim yaptım."

Oturlurlarken Nurcan onun makyajını inceledi, bu arkadaşının becerikli olduğu konulardan biriydi. "Makyajın da ne güzel olmuş! E hadi çıkmayacak mıyız?"

Aysel ona şöyle bir baktı. Kıyafeti fena değildi ama makyajı yine tam bir felaketti. Doğru dürüst kalem bile çekememişti. Allık da yanaklarında top top duruyordu. Kalkıp onu yatak odasına götürdü ve söylene söylene makyajını düzeltti. "Yüz kere dedim Nurcan, şu rimeli düzgün çek."

"Rimelim kötü, ondan!"

"Hayır Nurcan! Rimel çekmek bir beceri işidir. Bak ben çekince nasıl güzel oldu! Önce kirpiklerin ucuna, sonra da dibinden yukarı doğru çekeceksin!"

Nurcan aynadaki görüntüsüne bakınca arkadaşına hak verdi. "Haklısın ama beceremiyorum." Tekrar salona geçip oturdular. "E hadi, acele ettirdin beni o kadar! Necla'yı yolladım! Ayıp oldu valla!"

"Ne ayıbı ayol, sanki üç günlük yoldan geldi. Nasıl olmuş kayınvalidesi? Düzelme var mıymış?"

Nurcan yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. "Aman seksen yedi yaşında ne düzelme olacak Aysel? İyice küçüldü diyor, böbrekleri falan iflas etmiş artık." Düşünceli bir şekilde, kendi kendine konuşur gibi bitirdi sözlerini. "O da epeydir... Gidecek de yolu bulamadı bir türlü."

Aysel kakhahayı bastı. Nurcan bir an şaşırды ama sonra ne dediğini düşününce kendisi de gülmeye başladı. Gülmeleri bitince Aysel arkadaşının kendisine merakla baktığını gördü ve o an aklına geldi. "Haaa! Gideceğiz. Birazdan gideceğiz. Uğur'dan araba istedim. Taylan'ı bıraktı ya! İzmir'den yeni dönmüş. Biraz sonra gelir Melih bizi almaya."

"Ayol nereye gideceğiz?" diye sordu Nurcan.

Aysel omzunu silkti. "Küçük Deniz'e. Orda bir lokantaya otururuz."

"E yürürdük Aysel. Yirmi dakika sürmez. Ne o öyle araba filan?"

Aysel önce arkadaşına hak verecek gibi olduysa da biraz kızarak açıkladı. "Olmaz Nurcan! Bir iş yemeği bu! Sen de bunun ciddiyetini anlayamadın bir türlü!"

"Ne işi bu? Bir şey anlatmıyorsun ki!"

"Gidince konuşacağız işte! Sabırlı ol."

"E iyi... Taylan'la ne konuştunuz?"

Aysel bir yandan pencereden Melih'in gelip gelmediğini kontrol ederken, bir yandan da önceki akşam olanları özetledi.

*

Yannis duyduklarıyla neşelenmişti. “Tamam o zaman. Hadi hemen gelin. Burda yüzersiniz ama biraz rüzgârlı. Serin gibi.”

Handan gülümseyerek, “Ayça kesinlikle yüzmek istiyor. Mecnun’la Ece’yi de ararım ben, işleri yoksa belki onlar da gelirler,” dedikten sonra vedalaşıp telefonu sehpa bırakmıştı.

Ayça gülümsedi ve kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, “Çok komiksin Handan abla,” dedi. “Niye?” dedi Handan saf saf.

“Telefonda Yannis’le konuşurken sürekli sırttın.”

“Eee âşık ol seni de görelim bakalım. İnsan ağzını öyle ha deyince toplayamıyor.”

Gülüştüler. Ayça rafta duran masal defterini göstererek sordu: “Gülşen’in masallarından bir tane okuyalım mı?”

“Hangisini istersin?” dedi Handan rafa uzanıp defteri alırken.

Ayça buruk bir şekilde gülümseyerek fikrini belirtti. “Ablamın en sevdiği masalı okuyalım mı?”

Handan onun yanına oturup defteri açtı ve yavaş yavaş okumaya başladı:

Bir varmış... Hep varmış...

Artık adı bile bilinmeyen uzak bir ülkede, bir kız yaşarmış...

Şa mutlu ve neşeli bir çocukmuş... O herkesi, herkes de onu çok sevmiş...

Ama herkese garip gelen bir huyu varmış... Çok küçük yaşlardan itibaren annesi babası karşı çıksa da yaz demeden kış demeden, her akşam toprağa yatar ve mutlaka en az bir saat gökyüzünü, yıldızları seyredirmiş...

Gel zaman git zaman, okula başlamış... En zor problemleri o çözer, en akıl almaz oyunları o icat edermiş... Gittiği her yerde ama her yerde güneş gibi parlamış... Onun bulunduğu yerde kavgı olmaz, insanlar huzur bulurmuş...

Aradan yıllar geçmiş... Şa evlenmiş, önce çocukları, sonra torunları olmuş... Ne ışığından ne de mutluluğundan bir şey kaybetmiş... Ama her akşam toprağa yatıp gökyüzünü, yıldızları seyretmeyi hiç ama hiç ihmal etmemiş...

Onun başarılarını, huzurunu ve mutluluğunu görenler bazen sorarlarmış: Şa, bize sırrını söyle.

Şa bu soruyla karşılaştığında gülümser ve gökyüzünü gösterirmiş... Yıllar boyunca onunla birlikte olan eşi, dostu, arkadaşı ya da henüz tanıştığı birçok insan, onun yaptığını yapıp yıldızları seyretse de ne onun ışığına sahip olabilmiş, ne de onun gibi mutlu olabilmiş...

Elbette birkaç arkadaşı ısrar etmiş: Şa bize sırrını söyle, biz de senin gibi mutlu yaşamak istiyoruz. Biz de senin gibi yıldızları seyrediyoruz, biz de senin gibi hava bulutlu bile olsa gökyüzünü seyrediyoruz ama sana olan bize olmuyor, lütfen sırrını söyle!

Hep şu cevabı vermiş: Söyleyemem... Bu herkesin kendi içinde... Kendisinin bulması gereken bir sır...

Şa bazı arkadaşları onu suçlasa bile bu konuda hiç konuşmamış, sadece gökyüzünü göstermeye devam etmiş...

Bu şekilde yıllar, yıllar geçmiş... Doksan yaşında hastalanıp yatağa düşmüş... Her insan gibi ömründe çok zor zamanlar geçirmiş... Ama onun çektiği zorluklar başkalarına zorlukmuş, Şa’nın yüzünden ışık, hayatından mutluluk bir gün bile eksik olmamış...

Hasta yatağı onu sadece iki gün ağırlamış... Dünyayla vedalaşma vakti geldiğinde kızı kulağına eğilmiş: Annem, sırrını bize de söyle, ölmek üzereyim demiş...

Şa gözlerini pencereden görünen gökyüzüne çevirmiş, gülümsemiş ve son nefesini vermiş...

Ailesi üzüntü içinde onun cansız bedenini yataktan alınca, yastığının altından bir zarf çıkmış. Oğlu hemen zarfı açmış. Kâğıtta şu yazılıymış: Ben yıldızları seyretmiyordum, seviyordum...

Handan yazar ismini vurgulayarak okudu. “Pinoşi Yotto.”

İkisi de kahkaha attı. Birkaç saniye sonra Ayça iç geçirdi. “Ablam bu masalı ne kadar çok severdi. En son bir sınava çalışırken şikâyet ediyordum... Ölümünden birkaç gün önce. ‘Ne kadar çalışsam da anlamıyorum bu dersi,’ dediğimde ‘Sen de o zaman bu dersi çalışma Ayça, sev!’ demişti bana.”

Handan gülümseyerek başını salladı. “Harika fotoğraflar çekerdi bazen. ‘Bu kareyi çok güzel yakalamışsın,’ dediğimde ‘Ben o anı fotoğraflamadım canım, sevdim,’ derdi.” Kısa süreli bir sessizliğin ardından kızın omzuna vurdu. “Kalk hadi hazırlanıp yüzmeye gidelim. Yannis bizi bekliyor.”

Ayça gülererek ayağa kalktı. “E hadi gidip denizi sevelim.”

*

Aysel lokmasını düşünceli düşünceli çiğnerken Nurcan dayanamadı. “Aysel şimdi imdaat diye bağıracağım ha! Ne işiyse bu, başlayamadın bir türlü anlatmaya! Ne işiymiş bu! Kaçakçılık mı yapacağız, nedir bu saklı gizli havalar? Yarım saattir lafı evirip çeviriyorsun. Ne diyeceksen de artık!”

Aysel arkadaşının tepkisine gülümsedikten sonra cevap verdi. “Ne bileyim ne işi Nurcan? Onun için yemeğe geldik herhalde! Düşüneceğiz taşınacağız, yapacak bir iş bulacağız.”

Nurcan hayretle baktı arkadaşına. “Yani sen bir iş falan düşünmedin mi daha?”

Aysel hemen sohbeti kontrol altına aldı. “Canım düşünmez miyim? Kaç gündür kafam bununla meşgul ama...”

“Ama?”

“Uygun bir şey bulamadım henüz. Hem ne iş yapacaksak beraber yapacağız, bu nedenle şöyle dışarı çıkalım, beraber düşünelim istedim. Fikir üretelim, ne diyorlardı buna, bak şimdi aklıma gelmedi.”

“Beyin fırtınası.”

“Hah! Beyin fırtınası yapalım hadi.”

Nurcan şöyle bir düşündü. Ortak olacaklarsa makul bir açıklamaydı bu ama yine de neden bir iş kuracaklarını anlamış değildi. “Aysel biz ev kadınıyız. Millet bizim yaşımızda emekli oluyor, biz işe başlayacağız. Saçma değil mi? Nerden çıktı bu?”

Arkadaşı ona ters ters baktı. “Ev kadınıydık! Ne demekse! Yıllarca oturduk oturduk, çocuk doğurduk, yemek pişirdik, ev temizledik. Sonra n’oldu?”

Nurcan merakla sordu: “N’oldu?”

Aysel onun bu saflığıyla nasıl başa çıkacağını düşünerek açıkladı. “Senin kızlar çekti gitti. Taylan desen öyle. Herkes kendi keyfinde. Bütün bu yıllar boyunca, benim adam başkasına âşıkmiş! Seninki desen, kardeşinin emrinde. Ne işe yaradık biz Nurcan? Anlatacak neyimiz var? Anca oturup oturup dedikodu yaptık, yalan mı?”

“Doğru ama... Çalışan kadınlar da dedikodu yapıyor Aysel!”

Aysel bayılacakmış gibi hissetti kendini. “Offf Nurcan, mevzu bu değil.. Bak Handan’ın annesine!”

“Emel Hanım’a mı?”

“Evet!”

“E o da dedikodu yapıyor.”

Aysel gözlerini devirdi. “Tamam o da dedikodu yapıyor ama arada da... O gün... Hatırlasana! Öğrencileriyle ilgili hatıraları var kadının. Yapmış olduğu bir şey var! Bir şey yapalım diyorum, yoksa daha az dedikodu yapmak için iş kuralım demiyorum!”

Nurcan biraz düşündükten sonra umutsuz bir sesle, “Rıza bana izin vermez,” dedi.

Aysel öfkelenildi. “Ondan izin istemeyeceksin zaten!” Yumuşak bir tonla devam etti sözlerine. “Biz ne yapacağımıza karar verelim önce. Uğur onu ikna eder. Para çıkmayacak ki cebinden.”

“O da var tabii. Bütün parayı Uğur abiden alacağız, o zaman ben nasıl ortak oluyorum? Olmaz ki! Haksızlık!”

Aysel buna hemen karşı çıktı. “Niye Uğur’dan alalım Nurcan? Unuttun galiba, benim bir tencere altınım var!” deyince ikisi de kahkahayı bastı.

Nurcan merakını yenemeyerek sordu: “Kız kaç tane oldu, saydın mı?”

“Onu mu sayacağım oturup deli gibi? İşte... Beş litrelik tencerenin yarısını geçti...”

Üç-dört dakika sessizce yemek yediler ama fikir Nurcan'ın aklına bir türlü yatmıyordu. "Peki ne iş düşündün?" diye sordu sonunda dayanamayarak.

Aysel omzunu silkti. "Önce yemek işini düşündüm ama çok var ev yemekleri yapan yer. Sadece makarna yapalım dedim ama herkes rejimde. Sonra belki dedim bambaşka bir şey olur. Bu nedenle burdayız. Sevdiğimiz bir şey olmalı." Arkadaşı cevap vermeyince sordu: "Söylesene Nurcan, şu hayatta en çok ne iş yapmayı seviyorsun? Çamaşır asmayı deme, öyle bir iş kolu yok!"

Arkadaşı gülümsedi. "En sevdiğim iş!"

"Evet, evet, bir düşün... Şöyle yaparken mutlu olduğun başka ne var bu hayatta?"

Nurcan bir süre düşündükten sonra yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Aslında ben... Söyleyeceğim ama gülme."

Aysel meraklanmıştı. "Gülmem gülmem. Söyle."

"Afife teyzenin çiftliğinde kocaman bir evi vardı, söylemiştim. Verandası epey genişti, üç masa iki sedir sığardı..."

"Evet?"

"İşte o verandanın zemini... Şu eski karolardandı..." Açıklamakta tereddüt etse de Aysel'in ciddiyetle kendisini dinlediğini görünce sözlerini tamamladı. "Orayı paspaslamayı çok ama çok severdim." Arkadaşı kahkahayı basınca kızdı. "Hani gülmeyecektin?"

Aysel kahkahasını kontrol edemeyince Nurcan da gülmeye başladı. Sakinleştiklerinde Aysel gözlerinden akan yaşları sildi ve "Paspas işi... Hay Allah! Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi Nurcan! Çok yaşa sen!" dedi.

Nurcan hemen açıkladı. "Evin içini silmekten bahsetmiyorum ama ben! Böyle büyük alan olacak, alacağım paspası elime..." Gözlerini kapatıp eliyle işaret ederek sürdürdü konuşmasını. "Hiiiçbir şey düşünmem o zaman. Geniş geniş sileceğim, çok severim! Bazen bu alışveriş merkezlerine gidiyoruz ya? İzmir'de... Arabaya koymuşlar adamı, arabanın altında uyuz bir fırçayla dolanıyor ortada. Öyle sinirleniyorum ki şöyyyle adamı kenara itip kova ve paspasımla en baştan başlayıp biir güzel silesim geliyor ortalığı."

Aysel arkadaşının anlatımındaki ciddiyete, el kol hareketlerine ve yüzünün aldığı ifadelerle bakıp yeni bir gülme krizine girdi.

*

Rafet bahçe kapısına dalmış bakarken, hemen kapının önünde lüks bir araba durdu. İçinden bir adamla bir kadın indi. Bahçeden içeri girince Maral'ı hemen tanıdı. Masaya yaklaşırlarken ayağa kalktı.

Maral aşırı samimi bir tavırla ona sarıldıktan sonra adamı eliyle göstererek, "Rafet ablacım, bu beyin adı Vahit," dedi. "Otelimizin müşterisidir kendisi. Vahit Bey, bu da benim size bahsettiğim, çok sevdiğim Rafet ablam."

Ellili yaşların başında görünen orta boylu adam nazik bir şekilde, "Çok memnun oldum. Nasılsınız efendim?" dedi.

"Teşekkür ederim, siz nasılsınız? Buyrun buyrun," dedi Rafet sandalyeleri işaret ederek.

Oturdular ve havadan sudan konuşmaya başladılar. Maral hiç durmadan anlatıyordu. Otel müdürü olmak epey sorumluluk gerektiriyordu, başını kaşıyacak vakti yoktu, yoksa çok daha önce gelirdi. Rafet ablasını çok özlemişti ama işte bayramda otel tam kapasite dolmuştu.

O sırada garson çay ve kurabiye servisini yaptı. Rafet adamın kim olduğunu merak ediyor ve Maral'ın bir açıklama yapmasını bekliyordu. Sıkılmıştı. Deniz tarafına doğru bakındı. Yannis, "Ben Handan ve Ayça'yla denizdeyim, Maral gitmeden içeri dönmem," dediğinde ona "Bir ara uğra," demediğine pişmandı. Ancak o da Maral'ın tek başına geleceğini düşünmüştü. Bir taraftan Maral'ı dinliyor, bir taraftan da adamın bir tur şirketi sahibi olduğuna dair fikir yürütüyordu.

Maral bu sırada adama döndü ve gülümseyerek sordu: "Nasıl buldunuz Vahit Bey? Dedğim kadar var mıymış?"

Adam lokmasını yuttuktan sonra kocaman gülümseyerek Rafet'e baktı. "Dediğinizden de güzel!" Kurabiye tabağından bir tane daha aldı. "Bunlar... Elli üç yıldır yediğim en lezzetli kurabiyeler!"

Rafet şaşkındı, gülümsemeye çalışarak başını salladı. "Afiyet olsun."